

XVII.

ЕНЮВЪ ДЕНЬ.

Днесъ дѣдо Еню навлича дебелъ кожухъ и потегля за снѣгъ, — ни казваше нѣкога баба Краса. Доде ли Енювдень и гжскитѣ прохвѣркватъ. И тѣщомъ досѣтятъ, че лѣтото си трѣгва, размахватъ крила силата си да опитатъ, коя отъ рѣката до село съ летене може да се завърне. Че която гжска на Енювдень отъ рѣката до село не може да прѣлети — дългата зима тя не може изтрая.

Съ каква радостъ като дѣца на този день, на моравката край село ще стоимъ и чакаме гжскитѣ като пролетятъ да гледаме!

Щомъ слънцето клюмне на залѣзъ и гжскитѣ на ята се емватъ надъ рѣката—та надъ страницата въ село направо.

Летятъ едни и едва на срѣдъ пѣтъ стигнали — друго ято ги послѣдва по-високо, по-смѣло. Разперили тежки крила, полусвили жълти крака, сѣкашъ се боятъ да не паднатъ и на нѣколко крачки надаватъ тревоженъ викъ, сѣкашъ се отчаяли, че хвѣрчатъ.

Не е лесно да се лети, — мислѣхъ си още тогава, като гледахъ гжскитѣ. Не всѣкому е дадено да лети. Ето врабчето, хвѣрка и съ радостъ чурулика, а гжскитѣ едва на Енювдень захвѣркватъ и оглушаватъ свѣта! Грачатъ, като че свѣта пропада